

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ทั้งนี้เพราะปัจจุบันวิทยาการต่าง ๆ ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว มีการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ระหว่างประเทศมากขึ้น คนส่วนใหญ่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการรับและเผยแพร่ความรู้ ความคิด และวิทยาการต่าง ๆ ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงได้รับการส่งเสริมในทุกระดับการศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษาซึ่งยังต้องอาศัยตำราวิชาการที่เป็นภาษาอังกฤษโดยส่วนใหญ่ นิสิตนักศึกษาจึงจำเป็นต้องมีทักษะภาษาอังกฤษที่พอสมควรเพื่อสามารถรับ และเผยแพร่ความรู้ ความคิด ได้อย่างถูกต้อง ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญต่อการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีการแบ่งพฤติกรรมการเรียนรู้อังกฤษเป็นพฤติกรรมภายใน หรือทักษะการแสดงออก (Productive Skill) ซึ่งประกอบด้วย การพูดและการเขียน พฤติกรรมภายนอก หรือทักษะการรับรู้ (Receptive Skill) ได้แก่ การฟังและการอ่าน ทั้งนี้ในการเรียนภาษาอังกฤษนอกจากผู้เรียนจะต้องฟังให้เข้าใจ พูดเพื่อสื่อความหมายได้ หรืออ่านสิ่งที่ผู้อื่นเขียนได้ เข้าใจแล้ว ยังต้องสามารถเขียนให้ผู้อื่นเข้าใจ จุดประสงค์ที่ตนต้องการจะสื่อสารด้วย นอกจากนี้การเขียนยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้านอื่น ๆ อีกหลายประการ ประการที่หนึ่ง ได้แก่การส่งเสริมการเรียนโครงสร้างทางไวยากรณ์ ลีลา และคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วให้เข้าใจ และใช้ได้ถูกต้องยิ่งขึ้น ประการที่สอง ขณะที่ผู้เรียนเรียนเขียน ผู้เรียนได้ทดลองใช้ภาษาโดยมีโอกาสลองเขียนผิดเขียนถูก ประการที่สาม ผู้เรียนได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับภาษาใหม่โดยการแสดงออกทางความคิด ตลอดจนการใช้สายตา และมีตัวอย่างประสานสัมพันธ์กันเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้อังกฤษ ยิ่งผู้เรียนได้ใช้ความพยายามใน

การเขียนมากขึ้นเท่าใด ผู้เรียนก็จะได้มีโอกาสแสดงออกทางความคิดมากขึ้นเท่านั้น คือ มีโอกาสหาคำและประโยคที่แสดงออกได้ตรงกับความคิดนั่นเอง (Ann Raimes 1983:3)

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้นพบว่า นิลิต นักศึกษายังมีปัญหาในเรื่องการเขียนมากกว่าทักษะอื่น ๆ ดังคำกล่าวของ อาร์ เจ โอเวนส์ (R.J. Owens 1970:10) ที่ว่า "นักเรียนส่วนใหญ่ในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำกว่าระดับมาตรฐาน" ทั้งนี้อาจเป็นเพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ในการเรียนภาษา แต่มักจะเป็นทักษะอันดับสุดท้ายในการสอนหลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด และการอ่านมาแล้วตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่สลับซับซ้อนที่สุดในจำนวนทักษะทั้งหมด ดังนั้นผู้ที่จะมีความสามารถทางการเขียนได้จะต้องมีพื้นฐานในการฟัง การพูด และการอ่านมาแล้วอย่างดี (J.B. Heaton 1975: 138)

โจ ดี พาล์มเมอร์ (Joe D. Palmer 1980: 16-19) ก็ได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับการเขียนของนักเรียนไทยไว้ว่า นักเรียนมักเขียนประโยคต่าง ๆ ที่มีความหมายสมบูรณ์ในระดับประโยคได้ถูกต้อง แต่เมื่อนำประโยคต่าง ๆ มาเรียบเรียงจะไม่สามารถสื่อความหมายได้เพราะไม่มีความต่อเนื่องกัน

จากการศึกษาของ มัฟฟี ซีเกล (Muffy Seigel 1982:302-309) พบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ที่พบในงานเขียนของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา คือ เรื่องไวยากรณ์ การเขียนประโยค การเชื่อมประโยค การเลือกใช้คำเพื่อสื่อความหมายตามต้องการ และปัญหาเรื่องการเรียบเรียงความคิดให้เป็นความเรียงที่ดี เช่น การใช้เครื่องหมายผูกพันความ (Discourse Markers) ไม่เหมาะสม ซึ่งมีผลทำให้งานเขียนบกพร่อง ไม่อาจสื่อความหมายของผู้เขียนไปยังผู้อ่านได้ถูกต้องสมบูรณ์ นอกจากนี้จากการศึกษาของ ปรีชา ชีระวงศ์ และคณะ (2525: 63:67) พบว่า นิลิตชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำ และมีปัญหาด้านการเรียงลำดับข้อความ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และโครงสร้างทางภาษามากเป็นอันดับ 1, 2 และ 3 ตามลำดับ ในทำนองเดียวกัน อารีย์ เจลยศัพท์ (1983:11-12) ได้กล่าวถึงปัญหาหรือความผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาว่า ความบกพร่องในการเขียนของผู้เรียนสามารถแบ่ง

ออกเป็น 2 ประเภท คือ ความบกพร่องทางด้านโครงสร้างซึ่งเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นในระดับประโยค อนุประโยค วลี และคำ และความบกพร่องทางด้านวากยสัมพันธ์ ซึ่งได้แก่ โครงสร้างที่ไม่คู่ขนาน (Non-Parallel Structures) เนื้อหาที่ไม่สมบูรณ์ในประโยค (Incomplete Message within a Sentence) และการใช้คำที่แสดงความต่อเนื่อง (Transition Markers)

เมื่อประมวลสิ่งที่กล่าวมาแล้วข้างต้น พอสรุปได้ว่าการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่ในประเทศไทย ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากลักษณะเฉพาะตัวของทักษะการเขียนซึ่งมีความลับซับซ้อนและยากต่อการสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ ตรงตามจุดมุ่งหมายของผู้เรียน ตลอดจนข้อบกพร่องในการเขียนของผู้เรียนด้านต่าง ๆ อาทิ เช่น ด้านการใช้ไวยากรณ์ การเขียนประโยค การเชื่อมประโยค และการเลือกใช้คำศัพท์ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพราะปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ทักษะการเขียนมีความสำคัญเพราะเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความคิด หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างสมบูรณ์ และใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ ดังคำกล่าวของ เอฟ สมิธ (F. Smith 1982 : 33) ที่ว่า "การเขียนมีความสัมพันธ์อย่างมากกับวิถีคิดและวิธีการเรียนรู้ การเขียนเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพสูงในการเก็บรวบรวมความรู้ที่เราไม่สามารถค้นพบโดยตรงได้ และการเขียนนอกจากจะสะท้อนความคิดที่แฝงเร้นอยู่ภายในตัวบุคคลแล้วยังสามารถพัฒนาความคิดได้อีกด้วย" นอกจากนี้ เอ็น เอ แครมเมอร์ (N.A. Cramer 1985:3:4) ได้กล่าวสนับสนุนว่า "การเขียนเป็นเครื่องมือทางความคิดอย่างหนึ่ง ดังนั้นในการสอนเขียนครูจึงควรมุ่งเน้นความสำคัญของกระบวนการ (Process) ที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้งานเขียนนั้นประสบความสำเร็จ ทั้งนี้เพราะการเขียนและการพัฒนาความคิดของบุคคลมีความเกี่ยวพันกันอย่างลึกซึ้ง" ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เจเน็ต อิมิก (Janet Emig 1977: 122) ที่กล่าวถึงการเขียนว่าเป็นวิธีการเรียนรู้ที่สำคัญ เพราะประกอบด้วย กระบวนการ (Process) และผลผลิต (Product) ที่แสดงคุณลักษณะต่าง ๆ อย่างสอดคล้องกับกลวิธีในการเรียนรู้ (Learning Strategies) ที่มีประสิทธิภาพ จึงอาจกล่าวได้ว่า กระบวนการเขียน (Writing Process) หรือ กลวิธีในการเขียน (Writing Strategies) มีความสำคัญและมีผลต่อความสำเร็จในการเขียนของผู้เรียน ดังนั้นจึงมีผู้ให้

ความสนใจทำการศึกษาระบวนการเขียน หรือกลวิธีในการเขียนของผู้เรียน พอสรุปได้ดังนี้

เอ็น ซอมเมอร์ส (N.Sommers 1980:378-388) ได้ทำการศึกษากลวิธีในการเขียนของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าของภาษา (Native Speakers) โดยกลุ่มแรกเป็นผู้เขียนที่เป็นนักศึกษา และกลุ่มที่สองเป็นนักเขียนที่มีประสบการณ์ พบว่า กลุ่มนักเขียนที่มีประสบการณ์ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงกว่าจะใช้กลวิธีในการเขียนเฉพาะอย่างบางชนิดที่ผู้เขียนที่เป็นนักศึกษา และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำกว่าไม่รู้จัก โดยผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของ เจเน็ต อิมิก (Janet Emig 1977:122-128) และ เอส เพียนโก (S. Pianko 1979: 5-22) ซึ่งทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าของภาษาเช่นเดียวกัน

วี แซมเมล (V. Zamel 1983:165-187) ได้ทำการศึกษากลวิธีในการเขียนของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองซึ่งเป็นนักเขียนที่มีประสบการณ์ และไม่มีประสบการณ์ในการเขียน พบว่า นักเขียนที่มีประสบการณ์จะใช้เทคนิควิธีบางอย่างเพื่อนำตนเองให้ประสบความสำเร็จในการเขียน โดยเทคนิคดังกล่าวมิได้ทำให้ผู้เขียนต้องยุ่งยากใจ เพราะพัฒนามาจากการลองผิดลองถูก และผสมผสานเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเขียน (Writing Process) เฉพาะตน ซึ่ง วี แซมเมล ได้กล่าวถึงกระบวนการเขียนไว้ว่า เป็นวิธีที่ผู้เขียนสร้างความคิด บันทึก และปรับแก้เพื่อประกอบและเรียบเรียงกันขึ้นเป็นงานเขียน พฤติกรรมการเขียนของผู้เรียนจะช่วยให้ผู้สอนสามารถย้อนหาวิธีสอนเขียนที่เหมาะสม โดยให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนได้

เอ็ม โรส (M. Rose 1983:389) ได้กล่าวถึงความสำคัญของกระบวนการเขียนว่าผู้เขียนที่มีความเข้าใจในกระบวนการเขียนว่าเป็นกระบวนการที่เป็นพลวัต (Dynamic) จะมีความคิดที่เปิดกว้างท้าทายและจะมีปัญหาการเขียนน้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วี แซมเมล (V.Zamel 1982:195-209) ซึ่งศึกษาระบวนการเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและกระบวนการเขียนของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา โดยสำรวจจากรายงานส่วนตัวและงานเขียนของผู้เรียนพบว่า ผู้เขียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและประสบความสำเร็จในการเขียนกับผู้เขียนที่เป็นเจ้าของภาษามีความเห็นว่าการเขียนเป็นกระบวนการ

ของการสร้างสรรค์ทางความหมาย ดังนั้นผู้เรียนทั้งสองกลุ่มนี้จึงใช้การเขียนเป็นเครื่องมือ
สำรวจความคิดของตนในแผ่นกระดาษ โดยสามารถค้นพบว่า ตนเองมีความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่
เขียนอะไรบ้าง แล้วนำมาเรียบเรียง และถ่ายทอดออกมาได้อย่างประสบความสำเร็จ

ซี สแตนลีย์ โจนส์ (C. Stanley Jones 1981 : 112-129) ได้ใช้วิธีทัศน์
และเทคนิคการคิดดัง ๆ (Think Aloud) เพื่อสำรวจกลวิธีการเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษ
เป็นภาษาที่สองและผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา พบว่าทั้งสองกลุ่มนี้มีปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการ
การเขียนที่คล้ายคลึงกัน และในปีถัดมา ซี สแตนลีย์ โจนส์ (C. Stanley Jones 1982 :
49-62) ได้ใช้กลไกการทดสอบทางภาษาของเครเซน (Kranshen's Monitor Model)
เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยพบว่า การเขียนข้อความหรืองานเขียนที่มีลักษณะแตกต่างกัน ผู้เรียน
แต่ละคนจะมีพฤติกรรมในการเขียนที่ใช้กลไกการทดสอบทางภาษาในระดับมากและน้อยแตกต่างกัน
และผู้เรียนแต่ละคนยังมีความแตกต่างกันในการแสดงพฤติกรรมการเขียนอย่างเห็นได้ชัด
นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนที่ใช้กลไกทดสอบทางภาษามากจะประสบความสำเร็จในการเขียนมาก
กว่าโดยจะเขียนได้ถูกต้องตั้งแต่เริ่มเขียน ในขณะที่ผู้เรียนที่ใช้กลไกทดสอบทางภาษาน้อยกว่า
จะมีการแก้ไขความอยู่กับที่ ซึ่งอยู่ในระดับพื้นผิวเท่านั้น ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษา
ของ ซอนดรา เฟอร์ล (Sondra Perl 1979 : 317-336) ซึ่งทำการศึกษากับผู้เรียนที่มี
ประสบการณ์และไม่มีประสบการณ์ในการเขียน

เอ็ม โรส (M. Rose 1980:389-401) ได้ทำการศึกษากระบวนการเขียนช่วงก่อน
การเขียน (Prewriting) ของผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงมีการวางแผน
การเขียนในช่วงก่อนทำการเขียน และแผนการเขียนที่คิดไว้มีลักษณะยืดหยุ่น สามารถ
ปรับเปลี่ยนได้ตลอดเวลาเมื่อมีความคิดหรือข้อมูลใหม่เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน ในทำนองเดียวกัน
เอส วอล และ เอ ปีทรอฟสกี (S.Wall and A.Petrovsky 1981 : 119) ได้ทำการ
ศึกษาพฤติกรรมในการเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในระดับอุดมศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเขียนสูงใช้เวลาก่อนทำการเขียนเพื่อคิดวางแผนการเขียนเป็นเวลานาน และมีการ
กำหนดโครงเรื่อง ขณะที่นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำใช้เวลาคิดเพียงเล็กน้อยเพื่อ
วางแผนการเขียน ไม่ค่อยมีการกำหนดโครงเรื่อง และขาดจุดมุ่งหมายในการเขียนที่ชัดเจน

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซี สตอลลาด (C. Stallard 1974 : 206-218) และ
เอล เปีนโก (S. Pianko 1979:5-22) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงจะ
ใช้เวลาในช่วงก่อนทำการเขียนเพื่อคิดวางแผนการเขียนและวางแผนโครงเรื่องเป็นเวลานาน
กว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำ

สำหรับกระบวนการเขียนขณะทำการเขียนของผู้เรียนนั้น แอล เอส ฟลาวเวอร์
และ เจ อาร์ เฮย์ส (L.S. Flower and J.R. Hayes 1981 a: 229-243)
พบว่า ความถี่และช่วงเวลาในการหยุดเขียนขึ้นอยู่กับระดับความสามารถในการเขียน และ
ระดับความยากของเรื่องที่เขียน โดยผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงและต่ำจะมีวิธีการหยุด
เขียน (Pausing) แตกต่างกัน คือ ผู้เขียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงจะหยุดเขียนเพื่อคิดวาง
แผนการเขียนเพื่อประโยชน์ในการเขียนตลอดกระบวนการ ซึ่งได้แก่ การคำนึงถึงตัวผู้อ่าน
การพิจารณาถึงจุดมุ่งหมายในการเขียน และความตั้งใจในการเขียน เป็นต้น ขณะที่ผู้เขียนที่มี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำจะหยุดเขียนเพื่อพิจารณาวางแผนการเขียนในระดับพื้นผิว เช่น การ
ใช้คำ การสะกดคำ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น นอกจากนี้ผู้เขียนที่มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเขียนสูงยังตระหนักถึงความสำคัญของการรักษาจุดมุ่งหมายในการเขียนมากเป็นพิเศษ
ดังนั้นผู้เขียนกลุ่มนี้จึงหยุดเขียนบ่อยครั้งเพื่อกลับไปอ่านบททวนสิ่งที่ตนเขียนไปแล้วแม้ว่าจะเขียน
ไม่จบตอนหรือจบเรื่องซึ่งเป็นประโยชน์ในการรักษาจุดมุ่งหมายในการเขียนและพัฒนาข้อมูล
เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ในทำนองเดียวกัน จากการศึกษาของ
แอล เบิร์ดเวล (L. Birdwell 1980 : 197-222) พบว่า ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเขียนสูงจะหยุดเขียนบ่อยครั้ง และกลับไปอ่านบททวนงานเขียนร่างครั้งที่หนึ่งก่อนเริ่มลงมือ
เขียนร่างครั้งที่สองเพื่อปรับปรุงแก้ไขงานเขียน และเพิ่มเติมข้อมูล

นอกจากนี้ เอส วิทท์ (S. Witte 1985:260) ได้ทำการศึกษากระบวนการเขียน
ของผู้เขียนที่เป็นผู้ใหญ่ที่มีประสบการณ์ และไม่มีประสบการณ์ในการเขียน พบว่า ผู้เขียนที่มี
ประสบการณ์และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงมีการหยุดเขียนเพื่อกลับไปอ่านบททวนแก้ไขงาน
เขียนระหว่างการเขียนร่างและช่วงระหว่างการเขียนน้อยกว่าผู้เขียนที่ไม่มีประสบการณ์และมีผล
สัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำ แต่จะมีการหยุดเขียนเพื่ออ่านบททวนแก้ไขในช่วงวางแผนการเขียน

มากกว่าผู้เขียนที่ไม่มีประสบการณ์ และจะสามารถผลิตงานเขียนที่มีคุณภาพสูงกว่า

สรุปได้ว่าการหยุดเขียนเพื่อกลับไปอ่านบททวนข้อความที่เขียนไปแล้วเพื่อปรับปรุงแก้ไข และการหยุดเขียนเพื่อคิดวางแผนโครงเรื่องของตอนต่อไป เป็นวิธีการเขียนที่เอื้ออำนวยต่อความสำเร็จในการเขียน ทำให้ผู้เขียนสามารถรักษาจุดมุ่งหมายในการเขียนที่วางไว้ในตอนแรกได้ ขณะเดียวกันก็สามารถคิดวางแผนหาข้อมูล หรือกฎไวยากรณ์ที่จะใช้เขียนในตอนต่อไป ตลอดจนสามารถใช้เวลาช่วงหยุดเขียนในการปรับปรุงแก้ไขงานเขียนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้การหยุดเขียนเพื่ออ่านบททวนแก้ไขในช่วงวางแผนการเขียนมีความสำคัญเพราะถ้าแผนการเขียนหรือโครงเรื่องมีความสมบูรณ์ทางด้านเนื้อหา ความถูกต้องเหมาะสมในการใช้ภาษา และความสามารถในการสื่อความหมายที่ดี ผู้เขียนจะสามารถประหยัดเวลาในการปรับปรุงแก้ไขงานเขียนในช่วงต่อไปคือ ช่วงระหว่างการเขียน หรือช่วงการเขียนร่าง

จากงานวิจัยดังกล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นว่ากลวิธีในการเขียน (Writing Strategies) หรือ กระบวนการเขียน (Writing Process) เป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อความสำเร็จในการเขียนซึ่งถือว่าเป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาอย่างหนึ่ง ดังนั้นกลวิธีในการเขียนที่ดีที่ผู้เขียนสร้างขึ้นจึงมีคุณค่า และมีประโยชน์ในการช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเขียนและในที่สุดจะทำให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าตัวผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดในการเรียนการสอนภาษา ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการเขียนภาษาอังกฤษหรือไม่ั้น กระบวนการเขียนของผู้เรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่ง ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษากระบวนการเขียน หรือกลวิธีในการเขียนของนักศึกษา โดยเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากผู้เรียนกลุ่มดังกล่าวได้ศึกษาวิชาภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานานอย่างน้อย 8 ปี ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาซึ่งเป็นระยะเวลาที่นานพอสมควร และนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาถือได้ว่าเป็นวัยที่มีความสามารถในด้านการพัฒนาความคิด ดังนั้นการวิเคราะห์วิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการเขียนน่าจะมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาการสอนการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ตลอดจนวิธีการเหล่านี้ อาจเป็นเครื่องมือสำคัญที่ผู้เรียนได้ใช้ เพื่อให้การเรียนรู้ประสบความสำเร็จในที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการเขียนภาษาอังกฤษตามการรับรู้ของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้แก่ วิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษา วิธีการทางความรู้ความคิด และวิธีการเพื่อการสื่อความหมาย
2. เพื่อเปรียบเทียบกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงและต่ำในสถาบันอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการวิจัย

จากการวิจัยของ เอ็น ซอมเมอร์ส (N. Sommers 1980 : 378-388) เกี่ยวกับ กลวิธีในการเขียนของผู้เขียนที่เป็นนักศึกษา และผู้เขียนที่เป็นนักเขียนที่มีประสบการณ์ พบว่า กลุ่มนักเขียนที่มีประสบการณ์ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงกว่ามีกลวิธีในการเขียนที่แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำกว่า

ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า กระบวนการเขียน หรือ กลวิธีในการเขียนของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงและที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของ สถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร
2. การศึกษากระบวนการเขียนภาษาอังกฤษตามการรับรู้ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงและต่ำ ในที่จะครอบคลุมกระบวนการเขียน 3 วิธี คือ วิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษา วิธีการทางความรู้ความคิด และวิธีการเพื่อการสื่อความหมาย

3. การวิจัยครั้งนี้ได้พิจารณาถึงองค์ประกอบอื่นที่อาจมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ อันได้แก่ ความถนัดทางภาษา ระดับสติปัญญา อายุ เพศ วิธีการสอนของอาจารย์และแรงจูงใจในการเขียน เรื่องที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้เขียน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

กระบวนการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนใช้เป็นแนวปฏิบัติเพื่อสื่อความหมายในรูปของการเขียนภาษาอังกฤษ ในการวิจัยนี้ ได้ศึกษากระบวนการเขียนภาษาอังกฤษตามการรับรู้ของผู้เรียน ได้แก่ วิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษา วิธีการทางความรู้ความคิด และวิธีการเพื่อการสื่อความหมาย

วิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษา หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษาของตนเมื่อทำการเขียน ได้แก่ การวางแผนการเขียน การควบคุมการใช้ภาษา และการประเมินผลการเขียน

วิธีการทางความรู้ความคิด หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการเขียนโดยใช้ความรู้ความคิดของตนช่วยจัดการกับข้อมูลทางภาษาที่มีอยู่เพื่อเพิ่มคุณสมบัติภาพในการเขียน ได้แก่ การรู้จักใช้แหล่งข้อมูล การแปลความ การสรุปกฎ และการถ่ายโอน

วิธีการเพื่อการสื่อความหมาย หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนนำมาปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหาในการเขียน ในกรณีที่ผู้เรียนมีความรู้ทางไวยากรณ์ และความหมายคำศัพท์ไม่เพียงพอ ได้แก่ การกล่าวอ้อม การแทนที่ การขยายความ และการสร้างคำใหม่ขึ้นเอง

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จากคณะต่าง ๆ ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2532

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูง หมายถึง นักศึกษาที่ได้คะแนนจากแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น อยู่ในกลุ่มที่ได้คะแนนสูงจำนวน 25%

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำ หมายถึง นักศึกษาที่ได้คะแนนจากแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น อยู่ในกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำจำนวน 25%

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับอาจารย์ผู้สอนการเขียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา หรือ ต่ำกว่าในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้จัดทำหลักสูตร และผู้บริหารการศึกษา จะได้เล็งเห็นความสำคัญในเรื่องความแตกต่างของกระบวนการเขียนของผู้เรียน และจะได้จัดเนื้อหาที่สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียนมากขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางแก่นักศึกษา และ ผู้วิจัยที่สนใจจะได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไป